

Er der liv i danskernes musikliv?

Af Ingeborg Rørbye

Det spørgsmål stillede vi til en musikbibliotekar. Det var før finanslovsforslaget og debatten om brugerbetaling – som rejser spørgsmålet: bliver der musik i danskernes liv efter 1988?

- Kan du huske TV-serien »Mod vinden«?
- Ja, det kan jeg godt.
- Nå, den melodi, titelmelodien, har I den – altså jeg spiller blokfløjte sammen med en der spiller guitar, det skal være for blokfløjte og guitar.
- Prøv lige at høre denne her melodi på mit computerspil her: BIP-BIP-

- BIP ... Det er noget klassisk, ikke?
- Joe, lad mig lige høre den igen. – Okay, jeg prøver lige at skrive den ned.
- Hvo'n mener du?
- Jeg skriver bare op hvordan melodien bevæger sig, op og ned, sådan her ... og så kan jeg se i denne bog, hvad det kan være. Jo, det er et tema fra Irving Berlins »Easter parade«!

- Har I en bog hvor man kan se, hvordan en rumstørstang ser ud? Jeg vil nemlig prøve at lave sådan én.
- Kan du se, hvor mange plader Steve Gadd spiller med på?
- Hvor står der heavy metal?
- Jeg lånte engang en plade med trompetmusik – kan du finde den igen? Den havde et blå omslag.
- Musikken til »Udflugt med døden«?
- Musikken til Cirkusrevyen 1980?
- Musikken til noget i P3 imorges?
- Musik til en 60'er-fest?
- Musik til ...

Musik er væsentlig. Den optager en stor plads i almindelige menneskers liv.

Jeg arbejder med musik på et musikbibliotek, og det er et meget nuanceret indblik, jeg får i folks musikinteresse gennem deres spørgsmål. Der kommer mennesker i alle aldre, og det, jeg kan hjælpe dem med, er at fremskaffe dét de ønsker, ud fra en viden om såvel musik som opslagsværker osv.

Når jeg taler om at give folk, hvad de ønsker, så er det, fordi det er vigtigt at respektere det ønske, låneren formulerer. Det er ikke min opgave at være pædagogisk og f.eks. ændre et ønske om Johnny Reimar til Chick Corea.

Det er heller ikke mit job at analysere en Beethoven-symfoni på kryds og tværs, men jeg har brug for på fingrene at vide, om Madonna har lavet en ny plade, hvor mange symfonier Mozart har skrevet, hvem der har skrevet Per-

lefiskerne eller om en klarinet kan bruge en fløjtenode – og så desuden at vide, hvor jeg kan slå alt det andet op.

Musik er for mig som musikbibliotekar plader, CD'er, kassettebånd og noder. Den låner, der spørgende siger »1812-ouverturen?«, får straks modspørgsmålet: »Mener du på plade eller –?« For musik er jo noget, som ophavsmænd eller -kvinder har inde i hovedet før noget som helst andet, og den udmønter sig først derefter på enten skrift (node) eller på et medie, og jeg skal bevæge mig i forskellige retninger, alt efter hvilken form det drejer sig om.

Folks musikinteresse er svær at kortlægge. Den er i høj grad styret af medierne (radio, TV, film) – tit når jeg ser noget i TV, tænker jeg: Dét bliver der spurgt om i morgen!

»Den dårlige smag« fornægter sig aldrig, men »den gode smag« er lige så påtrængende. På nogle låner kan man se, allerede før de spørger, at de vil have Jodle-Birge, men man kan også blive overrasket, når en ung fyr på 16 år siger: »Hvor kan jeg finde Alban Bergs strygekvartet?«

Når jeg taler om god og dårlig smag, skal det tages med et stort forbehold – i baghovedet har jeg altid Poul Henningsens sentens: Der findes ikke noget, der hedder dårlig smag. Der findes kun god smag, og den er dårlig! På musikbiblioteket finder folk et udvalg, som er totalt anderledes end i pladeforretningerne. Vi kører fra Whitney Houston og Kiri Te Kanawa (et par af topscorerne p.t.) til John Tchicai, operaer, middelaldermusik og Tivoligården. Vi skal have alt det nye: hip-hop, rap, new age, men vi skal sandelig også

have alt det gamle (forleden blev jeg spurgt: »Har I Ludvig Brandstrup på CD?«).

Som musikbibliotekar skal jeg købe ind efter bibliotekslovens 3 kriterier: alsidighed, aktualitet og kvalitet. Det sidste er bestemt ikke det letteste at håndtere.

Enhver genre bør bedømmes ud fra sine egne forudsætninger, og jo mere forskellig slags musik man kender til, jo bedre (= mindre forudfattet) er man som bibliotekar i stand til at udvælge.

Den kvalitetsdebat der fra tid til anden har kørt angående triviallitteratur og tegneserier, har naturligvis også berørt musikbibliotekerne – det er svært at stå med »kvalitetsbriller« overfor ønsker om Jodle-Birge, Johnny Reimar, Erasure, Samantha Fox og Rocazino. Kriterierne må forvaltes med skyldigt hensyn til lånernes behov; og for mig at se ligger kvaliteten først og fremmest i tilbuddet og i bredden af samlingen.

Det er musikken, der er spark i på biblioteksområdet. I det sidste år er musikbibliotekernes udlån steget med 10% på landsplan (hvor bogudlånet kun er steget med 0,6%). Folk har fundet ud af, at på musikbibliotekerne er der en viden og en service, som tager hensyn til et bredt spektrum af genrer og tidsaldrer, og det er et sted, hvor enhver kan komme.

Fremtidsmusik? Det næste medie på biblioteket tror jeg, bliver video. Det visuelle er en vigtig del af det musiske, og hvorfor skulle det ikke være lige så naturligt at låne en operavideo eller en rockvideo med hjem, som det nu gøres med de auditive medier?

»La Traviata? Sågerne: partitur, CD, plade, bånd eller video?«

